

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

မောင်ညိုမြိုင်

(သန်လျင်)

စိစဉ်သော

ဆင်နွှဲခြင်းသမိုင်းရောက်

အမျိုးသမီး

အနုပညာ

မောင်ညိုမြိုင် (သန်လျင်)၊ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း၊ ရွှေဘိုကြွယ်၊ လွန်ကော်ဦး၊ အောင်သာစိုး၊ မောင်ရွှေလွင်၊
မောင်စိုးစွဲ (သုံးဆယ်)၊ နေတိဟိန်း၊ ခေါ်လင်း၊ ရောင်စာ၊ မောင်သန်းဝင်း၊ ဉာဏ်ထွန်း (ခေန်)၊ စိုးသိင်္ဃာ

গুপ্তকাল
২০০৭
১৫/০৫/০৭

ဆင်နင်း၍ သေပြီးနောက်

(၁)

ကျွန်ုပ် ဆရာဦးကျော်စွာဗလသည် ဗိန္ဓောနှင့် ပယောဂ တွဲကိုင်သည့် ဆေးဆရာတစ်ဦး ဖြစ်၏။ ဗိန္ဓော ဆေးကို ဘိုးစဉ်ဘွားဆက် အမွေခံရသ မှို့ ကျွမ်းကျင်ပါသော်လည်း ပယောဂကား အလုံးစုံ ပြီးမြောက်အောင် မ စွမ်းဆောင်နိုင်သေး။ လေ့လာရင်း တွဲဖက်ဆက်စပ် ကုသအဆင့်မှာ သာ ရှိနေသေး၏။

တစ်နေ့သောအခါ . . . ဝက်လက်ကြီးရွာမှ အရူး(စိတ်ရောဂါ) ရောဂါ သည် လူနာတစ်ဦးအား ကြည့်ရှု စစ်ဆေးပေးပြီး ပြန်လာခဲ့သည် ။ ကု လားသချိုင်းရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ နွားကျောင်းသား လူငယ်ငါးယော က်သည် ဂူတစ်လုံးပေါ်ရှိ အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို ဝိုင်းကြည့်သဘောကျနေကြသဖြင့် ဘာများ ပါလိမ့်ဟု သိချင်စိတ် ပြင်းပြကာ ဝင်ကြည့်မိလိုက်၏။

“မိန်းမဦးခေါင်းကွ”

“ မဟုတ်ဘူး ... ယောက်ျားဦးခေါင်း ... ”

“မိန်းမပါကွာ ... ”

“ယောက်ျားကွ ... မယုံရင် ဟိုကလာနေတဲ့ ဘကြီးကို မေးကြည့်လေ

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း သူတို့ အနီးသို့ ရောက်သွားခဲ့၏။ ကြည့်လိုက်
တော့ အုတ်ဂူပေါ်မှာ လူဦး ခေါင်းခွံ ခြောက်တစ်လုံး ...

“အဘ ...”

“ဟေ ...”

“ဒီဂူပေါ်က ဦးခေါင်းဟာ မိန်းမဦးခေါင်းလား၊ ယောက်ျားဦးခေါင်း
လား ခင်ဗျ ...”

“မိန်းမဦးခေါင်းပါဗျာ ... နော ... အဘ ...”

“မင်း အသာနေပါ ... အဘ ပြောပါလိမ့်မယ်”

သည့် နောက် သူတို့ ငါးဦး စကားအငြင်းခုံပွဲကို အဆုံးသတ်နိုင်ရန်
ကျွန်ုပ်က ဂူပေါ်မှ ဦးခေါင်း ခွံကို သေသေချာချာ ကြည့်ရှုစစ်ဆေးလိုက်
၏။

ဦးခေါင်းခွံသည် မျက်တွင်းဟောက်ပက် နားထင်ချိုင့်နှင့်သွားများ မ
ကျွတ်ဘဲ ကျန်နေသေး၏။ မေးရိုး သွယ်ပုံကိုကြည့်၍ လည်းကောင်း၊ ပါး
ရိုးနေရာကျဉ်းပုံကို ကြည့်၍ လည်းကောင်း ဒါသည်
မိန်းမဦးခေါင်းခွံမှန်း သိလိုက်သဖြင့် ...

“လူကလေးတို့ ...”

“ပြောပါ ... အဘ”

“ဒါ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဦးခေါင်းခွံ အစစ်အမှန်ဖြစ်တယ်ကွယ့်”

“ဝေး ... ငါပြောတာ မဟုတ်ဘူး လား ... နှပ်ချေးထူရ ... ဟင်”

သျှောင်ပေစူးနှင့် သူငယ်က သူပြောတာမှန်နေ၍ နှပ်ချေးတွဲလောင်း
နှင့် နွားကျောင်းသားကို ကြည့်ပြီး ခါးထောက်လို့ ပြောလိုက်၏။

ဒီမှာ ကျွန်ုပ် မမျှော်လင့်ဘဲ လူဦးခေါင်းခွံပေါ်မှ စာတိုတစ်ကြောင်း ကိုတွေ့၍ အနီးကပ် ဖတ်ရှု လိုက်၏။ စာတိုကား မီးသွေးနှင့်ရေးထားပုံရ ၏။

သေသေချာချာ ဖတ်လိုက်တော့ ထူးဆန်းသော အဓိပ္ပာယ်ပါသည့် စာ ကြောင်းတစ်ကြောင်း ဖြစ်နေ၏။ အဓိပ္ပာယ်ကား ...

‘ဆင်နင်း၍ သေပြီးနောက်’ ဟူသတည်း။

“လူကလေးတို့ ... ဒီစာက လူကလေးတို့ ရေးထားတာလားကွယ့်”

“မရေးဘူး ... ခင်ဗျ၊ စတွေ့ကတည်းက အဲဒီစာတန်းက ရှိနေတာပါ”

“လူကလေးတို့ ... တင်ထားတာလား”

“ဟင့်အင်း ... ဘယ်သူတင်ထားမှန်း မသိဘူး”

ကျွန်ုပ် စဉ်းစားသည် ။ ‘ဆင်နင်း၍ သေပြီးနောက်’ ...

‘ဆင်နင်း၍ သေပြီးနောက်’ ...

မဟုတ်မှ လွဲရော ... ဤဦးခေါင်းပိုင်ရှင် မိန်းမသည် အမှန်တကယ် ဆင်နင်း၍ သေခဲ့သည့် မိန်းမဖြစ်ရ ပေလိမ့်မည်။ ကြည့်ရတာ ကာလအ တန်ကြာပုံရခဲ့ပြီ။ သို့သော် စဉ်းစားစရာအချက်က ရှိနေ ၏။

‘ဆင်နင်း၍ သေပြီးနောက်’ ... တဲ့

ဒီစာကို ဘယ်သူများ ရေးခဲ့သလဲ၊ ဘာအဓိပ္ပာယ်နှင့် ရေးခဲ့သလဲ၊

သူမ ဆင်နင်းခံရ၍ သေပြီး ဘာဖြစ်သွားသလဲ၊

နတ်ပြည်ရောက်သွားသလား ...

ငရဲပြည်ရောက်သွားသလား ...

ပြိတ္တာရွာသို့ ရောက်သွားသလား ...

ဒီသီချင်းမှာ ပါ တစ္ဆေသရဲ ဖြစ်နေသလား ...

ကျွန်ုပ် အရမ်းကို စိတ်ဝင်စားသွား၏။

ဒီအချိန်၌ ကျွန်ုပ်ဝန်းကျင်မှာ စောစောက နွားကျောင်းသားများ မရှိကြတော့။ ဟိုအဝေးလယ် ကွင်းရှိရာ သို့ ပြေးထွက်သွားခဲ့ကြပြီ။

ကျွန်ုပ်၏ စိတ်သဘာဝကား အရာရာကို စူးစမ်းလို၏။ သိချင်စိတ်ပြင်းပြ၏။ ယခုလည်း ဒီဦးခေါင်းပေါ်မှ စာတန်းကို ဖတ်၍ ဤကွယ်လွန်သူမိန်းမ၏ နောက်ဆက်တွဲဘဝကို သိချင်နေပြီ။

သို့နှင့် စူးစမ်းလေ့လာရန်အလို့ငှာ ဂူပေါ်မှ မိန်းမဦးခေါင်းခွံကို လှမ်းယူလိုက်၍ အလှည့် ...

“ဟင် ... ”

ကြည့်လိုက်တော့ အဘိုးအိုတစ်ဦး တိုက်ပုံရင်ကွဲ ရင်ဘတ်ဟပြုနှင့်။ ဆံပင်ရှည်များက လိန် ကောက်၍ နောက်ကျောမှာ ဝဲဖြာကျနေ၏။ မျက်နှာကား လေးထောင့်ကြီး။ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ နှုတ်ခမ်း မွေးများကလည်း ကုတ်ဝင်ဖားလျားနှင့်။

ပုဆိုးအပေါက်ကြီးကို ဒူးပေါ်အောင်ဝတ်ပြီး လွယ်အိတ်ကြီးတစ်လုံး လွယ်ရင်းက ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဖြစ် အင်ကို ကြည့်၍ အားရပါးရ ရယ်နေ၏။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား... ဟား ... ”

“အဟမ်း ... အဟမ်း ... အဟမ်း ... အဟမ်း ... ”

“ဘကြီး ... ”

“ဟေ ... ”

“ဘာလို့ ရယ်နေတာလဲ”

“မင်းအဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး သဘောကျလို့ ပါ။ နေပါဦး . . .ဒီ လူဦးခေါင်းခွံက ဘာလုပ်ဖို့ လဲ။ ဘာလဲ မင်းက ပယောဂဆရာလား၊ မျက်လှည့်ဆရာလား။ ဟား ... ဟား ... ဟား ... ”

“ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့ လဲ ... ဘာ ... ဘာကြီးပစ္စည်းမို့လို့ လား”

“ငါ့ပစ္စည်းလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ သုသာန်သင်္ချိုင်းက ပစ္စည်းပါ”

“ဪ ... ဘာကြီး တင်ထားတာလား။ ဒါဆို မေးပါရစေ ... ဘာကြီးရာ”

“မေးလေကွာ”

အဘိုးကြီးက ပြောရင်း လွယ်အိတ်ကိုပိုက်လို့ ဂူပေါ်မှာ တင်ပလွဲထိုင်ပြီး ကွမ်းဝါးနေ၏။

“ဒီခေါင်းခွံရဲ့ နဖူးမှာ ဆင်နင်းလို့ သေပြီးနောက်လို့ စာရေးထားတယ်။ သူ တကယ် ဆင်နင်းလို့ သေတာလား”

အဓိဋ္ဌာန် “ဘာကြီးက ဒီသင်္ချိုင်းမှာ ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်လို့ လား”

“ဟုတ်ပဲ ... ဒီနေ့က ကိုးရက်စေ့သွားပြီ။ ဒီနေ့ ပြန်တော့မှာ ဒီသင်္ချိုင်းက ပရပုဂ္ဂိုလ်သားတွေကို လာနှုတ်ဆက်တာ။ ဒီမှာ မင်းဖြစ်ပုံကိုကြည့်ပြီး သဘောကျလို့ ရယ်တာပဲ”

“ဒါဆို မသိလို့ မေးပါရစေ ... ဘာကြီးရာ”

“မေးကွာ ... မေး ... ကြိုက်တာမေး ... ဟေ ... ဟေ ... ဟေ့ ... ”

သူ့ကြည့်ရတာကလည်း အူကြောင်ကြောင်နဲ့ ဗျ။ အရူးပဲလားတော့မသိ။

“ဒီမိန်းမ ... ဆင်နင်းလို့ သေပြီး ဘာဖြစ်သွားလဲဟင်”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဒါလား ... မင်း မဆိုးဘူး။ မိန်းမဦး ခေါင်းခွံမှန်းသိသားပဲ၊ ဒီမိန်းမ ဆင်နင်းလို့ သေပြီးနောက် ဘာဖြစ်သလဲ၊ ဘာဆက်လုပ်နိုင်သလဲ၊ ကောင်းကျိုးဆိုးကျိုး ... ဒါကို မင်း သိချင်တာမ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းနာမည်ဘယ်သူ”

“ကျော်စွာဗလပါ ခင်ဗျ”

“အေး ... ဟိုအရှေ့ရွာကအရူးကို ဆေးကုပြီးပြန်လာတဲ့ ဗိန္နောဆရာ အောင်ကျော်စွာဗလ”

“ဟင် ... အဘက ကျွန်တော့်အလုပ်ကိုပါ သိနေတယ်”

“ဒါ မဆန်းပါဘူးကွာ။ သမထနဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းအဆင့်ပေါက်ရင် ဒါ ထမင်းစား ရေသောက် အလုပ်ပါ။ ဒီမှာ ဒီမိန်းမ ရှေ့လျှောက်ဘာလုပ်နိုင်တယ်၊ ဘာဖြစ်နေတယ်ကို သိချင်ရင် ယူရဲရင်ယူကြည့်။ (၇) ရက်စေ့လို့ အဲဒီ ဆင်နင်းလို့ သေတဲ့ မိန်းမရဲ့ ကောင်းကျိုးဆိုးကျိုးအနက် တစ်ခုခုကို မင်းသိရ လိမ့်မယ်။ ဒီမှာ ... ဗိန္နောဆရာ အောင်ကျော်စွာဗလရဲ့ ၊ လူ့ဘဝရဲ့ အဆုံးအစမရှိ ကံစီမံချက်ကိုသိချင်ရင် ကိုယ်တိုင်လေ့လာကွ။ ငါတော့ သင်္ချိုင်း စုံအောင် ကမ္မဋ္ဌာန်းရှုပြီး လေ့လာနေလို့ အတော်အတန် နားလည် နေပြီ။ မင်း သိရအောင် ယူသွားပေါ့ကွာ။ တစ်နေ့ အဖြေပေါ်ပါလိမ့်မယ်”

“အဘ ... ယူသွားခွင့်ပြုတယ်ပေါ့”

“သင်္ချိုင်းကပစ္စည်းပါကွာ၊ ဒါ ငါ့မယားမဟုတ်ပါဘူး။ ယူသွား ... ခေါ်

သွား”

ဒါနဲ့ မိန်းမဦးခေါင်းခွံကြီးကို သုတေသနလုပ်ဖို့ လွယ်အိတ်ထဲထည့်ပြီး လွယ်လိုက်သည်။ ။ ပြန်ခါနီး အဘိုးကြီးကို နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“အဘ ... ကျွန်တော်ပြန်မယ်”

“အေး ... ပြန်၊ အဖြေသိရရင် ငါ့လည်း လာပြောနော်”

“အဘကိုပြန်ပြောဖို့ ဘယ်မှာ တွေ့ရမှာ လဲ ခင်ဗျ”

“(၇) ရက်စေ့ရင် ဒီသင်္ချိုင်းပေါ်ကနေ စောင့်နေပါ့မယ် ... မောင်ရာ”

“အဘနာမည်ကရော ခင်ဗျ”

“ဘတိုက်ပုံ ဦးရာကျော်တဲ့ ”

“ဗျာ ... ဘတိုက်ပုံ ဦးရာကျော်”

“ဟုတ်ပဗျာ ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား . . . လူထူးဆန်း ဘတိုက်ပုံဦးရာကျော်လို့ အချို့ က ခေါ်ကြသကွ။ နောက်တစ်နာမည်ရှိသေးသကွ”

“ဘယ်လိုခေါ်လို့ လဲ ... အဘ”

“အရူး ... အရူးတဲ့ ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ”

(၂)

ကျွန်ုပ်သည် အိမ်သို့ရောက်သည် နှင့် အိမ်ရှင်မ (ဇနီးသည်) မသိအောင် မိန်းမဦးခေါင်းခွံအား သံသေတ္တာထဲမှာ သေ့ခတ်၍ သိမ်းထား

လိုက်၏။

ပြောရလျှင် ကျွန်ုပ်၏ အိမ်ရှေ့ စားပွဲပေါ်မှာ ဗိန္နာဆေးပစ္စည်းအမျိုးမျိုး၊ သိဒ္ဓိဝင်ပစ္စည်း အမျိုးမျိုးနှင့် အင်း၊ လက်ဖွဲ့၊ ကျောက်စာ၊ အရိုး၊ အမြဲတေပစ္စည်း အမျိုးမျိုးရှိနေ၏။

ထူးဆန်းသောပစ္စည်းများကို ကျွန်ုပ်သည် စုဆောင်းရှာဖွေ၍ အကျိုးအပြစ်တို့ အား လေ့လာသုံး သပ်လျှက် လိုအပ်သလို အသုံးချလေ့ရှိ၏။

ဒီလိုနှင့် ဇနီးသည် ဈေးရောင်းထွက်သည် နှင့် သံသေတ္တာကိုဖွင့်၍ ဆင်နင်းလို့ သေသည့် မိန်းမဦး ခေါင်းကို ဖွင့်ကြည့်ခဲ့ပြီး စစ်ဆေးကြည့်၏။

ဘာမှ မထူးခြား။ အရိုးခေါင်းခွံက သည် အတိုင်းရှိနေ၏။ ပရဝိညာဉ်ပူးကပ်နေလျှင် အသံပြု ရမည်။ အခုထိ ဘာသံမျှမကြားရ။ အပုပ်နံ့လည်း မပေး။ အိမ်မက်လည်း မပေး။ ထူးခြားသော အရိပ်အယောင် စိုးစဉ်းမျှ မပြ ခဲ့။

မိန်းမလစ်သည် နှင့် သေတ္တာကို ဖွင့်ကြည့်စစ်ဆေးခဲ့သည် မှာ (၅) ရက်မြောက်ခဲ့ပြီ။ ဘာဆိုဘာမှ မထူးခြား။

(၆) ရက်မြောက်သောနေ့၌ ထူးခြားခဲ့လေပြီ။

(၆) ရက်မြောက် မွန်းတည့်ချိန်၌ မိန်းမမရှိခိုက် ထုံးစံအတိုင်း သံသေတ္တာကို ဖွင့်ကြည့်လိုက် သောအခါ အထဲမှာ မိန်းမဦးခေါင်းခွံ မရှိတော့။

သို့နှင့် နေရာအနှံ့ လိုက်ရှာ၏။ လုံးဝမတွေ့။ ကျွန်ုပ် ထူးဆန်းစွာ ပျောက်သွားသည့် လူဦးခေါင်းခွံ အကြောင်းစဉ်းစားရင်း ညနေစာ ထမင်းပင် မစားနိုင်။

မိန်းမ ပြန်ရောက်လာသောအခါ ကျွန်ုပ်၏ ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေသော

ဖြစ်အင်ကို ကြည့်၍ မိန်းမက မျက်စောင်းတခဲခဲဖြစ်နေ၏။

သူခိုးများ ခိုးသွားရောလား ...

သူခိုးကရော ခိုးချင်ရင် အိုးခွက်ပန်းကန် အဝတ်အစားကိုသာ ခိုးလိမ့်မည်။ ဒီလူဦးခေါင်းခွံကြီး ကို ဘာလုပ်ဖို့ ခိုးမှာ လဲ။

မဟုတ်မှ လွဲရော မိန်းမလက်ချက်များ လား ...

နောက်ဆုံး နှစ်ယောက်ထဲနေသည့်အိမ်မို့ ဇနီးလုပ်သူကို ဖွင့်၍ မေးရတော့သည် ။

“မရှင် ...

“ဘာတုံး”

ဇနီးသည် အသံက ခါတိုင်းနှင့်မတူ မာကြောနေ၏။ စိတ်ခု စိတ်တိုနေပုံရ၏။

“ညည်းကို မေးစရာရှိလို့ ”

“ရှင်က ထူးထူးဆန်းဆန်း ဘာများ မေးချင်နေလို့ လဲ”

“ဟို ... ဟို ... ဟာ ... ဟို ... ဒင်း ... ”

“ဘာ ... ဟိုဒင်းလဲ ... ဘာဟိုဒင်းလဲ ... ဟင်း ... ”

“ဒီလိုဟာ ... ဟိုဟာ ... ဟာ ... ဟိုဟာ ... ”

“ဒီမှာ ... ကိုကျော်စွာ”

“ဘာလဲဟ”

“ရှင် အခုတစ်လော မူအတော်ပျက်နေတယ်။ ရှင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ ။ ကျွန်မကို ရှင် အမှန်အ တိုင်း ပြောနော်”

“အေးပါ ... ပြောမလို့ ပါ။ ဒီမှာ ... ဟိုအိမ်ရှေ့က သံသေတ္တာထဲက ပစ္စည်းတစ်ခုများ ညည်း ယူလွှင့်ပစ် လိုက်တာလား ... လို့ ”

“ဘာပစ္စည်းလဲ”

“ဟို ... ဟို ... လူ ... လူဦးခေါင်းခွံ”

“ဪ ... မိန်းမဦးခေါင်းခွံကို ပြောနေတာကိုး”

“အလို ... ညည်းက မိန်းမဦးခေါင်းခွံလို့ ဘာလို့ သိနေတာလဲဟင်”

“ဟင်း ... ဟင်း ... လက်စသတ်တော့ ဒီလိုကိုး။ ကျုပ်ကလည်း တောင့်ရည်းစားဟောင်းရဲ့ ဦးခေါင်းခွံ ကို မမေ့နိုင် မပျောက်နိုင် လွမ်းတသသဖြစ်ပြီး နေ့စဉ် ထုတ်ထုတ်ကြည့်နေတာ အခုမှ ပေါ်တော့တယ်။ ကိုကျော်စွာရယ် ... ရှင် ... ရှင် ... သစ္စာမရှိတဲ့ ယောက်ျား ... အရိုးခေါင်းနဲ့ တောင်ဖောက်ပြန်တဲ့ ယောက်ျား ... ကိုင်း ... ကိုင်း ... ”

“ဟ ... ဟ ... မရှင် ... မ ... ရှင် ... ”

“ကိုင်း ... ”

“ဖုန်း ... ”

“ဟ ... ”

“ဂလွမ်း ... ဝမ်း ... ”

“မရှင် ... နေဦး”

“တော် ... သစ္စာမရှိတဲ့ ယောက်ျား။ ဟိုဆရာပြောတာ မှန်နေပြီ။ ကျုပ်ရှင်နဲ့ မပေါင်းနိုင်ဘူး။ ကွာမယ် ... ဟီး ဟီး ဟီး ဟီး”

ဇနီးသည် မရှင်ဟာ တွေ့ရာပစ္စည်းများ နှင့် ကျွန်ုပ်ကို သဲကြီးမဲကြီး ပစ်ပေါက်ပြီးနောက် သူမရဲ့ ရင်ဘတ်ကို ထု၍ အော်ဟစ်ငိုကြွေးတော့သ

ည် ။ ကျွန်ုပ်က အမျိုးမျိုး ချောရသည် ။ ချောလေငိုလေ ဖြစ်နေ၏။ သူမ
စိတ်ကြိုက် ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းပြီးနောက် သူမ အတန်ငယ် ငြိမ်သွားခဲ့သ
ည် ။ သည် တော့ မှ ချော၍ မေးရ၏။

“အခု အဲဒီပစ္စည်း ဘယ်မှာ လဲဟင် မရှင်”

“မရှိတော့ဘူး”

“မရှိတော့ဘူး၊ မင်း ... မင်း ဘာလုပ်ပစ်လိုက်လဲဟင် . . ဟင်”

“ရှင်က ရှင့်မယားဦးခေါင်းကို သိပ်လွမ်းနေတာပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“အဲဒါ ငါ့မယား၊ ငါ့ရည်းစားဦးခေါင်း မဟုတ်ပါဘူး ... မရှင်ရယ်”

“ရှင် ကျွန်မကို မညာနဲ့ တော့ ကိုကျော်စွာ၊ ကျွန်မ
ဆရာတစ်ဦးထံပြပြီး စစ်ဆေးမေးမြန်းပြီးပြီ”

“ဟေ ... ဘယ်ဆရာနဲ့ သွားပြလို့ လဲဟာ ... ဟင် ... ဟင်”

“ဆရာ ဦးကျောက်ရွဲနဲ့ ”

“ဟာ ... သေပါတော့ကွာ”

ဆရာဦးကျောက်ရွဲဆိုတာက ပယောဂဆရာကြီး၊ ကျွန်ုပ်နှင့် ပြိုင်ဘ
က်ဖြစ်ကြသည် ။ ကျွန်ုပ်သည် သူပယောဂနှင့်ကုသ၍ မပျောက်သည့်
လူနာများကို ကျွန်ုပ်၏ ဗိန္နာဆေးနည်းနှင့် ကုသပေးရကား လူနာများ
အတော်များများ ပျောက်ကင်းကျန်းမာကုန်ကြ၏။

ဤအချိန်အခါမှ စ၍ ဆရာဦးကျောက်ရွဲက ကျွန်ုပ်ကို အပြီးထား အ
မုန်းပွားနေသည် မှာ ကာလ အတန် ကြာပြီ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်အကြောင်း
ကို မဟုတ်မဟတ်လုပ်ကြံ၍ ကွယ်ရာမှာ အပုပ်ချ၏။ နာမည် ဖျက်၏။
ကျွန်ုပ် သိပါသော်လည်း ကိုယ့်လမ်းကြောင်းပေါ်ကိုယ် တည့်တည့်လျှော

က်၍ မသိချင်ယောင် ပြုနေလိုက်၏။

ထိုမနာလိုဝန်တို့ ပြိုင်ဘက်ဆရာထံကိုမှ တကူးတကသွားရောက် အကူအညီ တောင်းခံ စစ်ဆေး ခံလိုက် သည် ဆိုသောအခါ ...

“ပြောပါဦး ... ကိုကျောက်ရွဲက မင်းကို ဘာတွေ ချွန်တွန်းလိုက်သလဲ ”

“ချွန်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ အမှန်အကန်ကို ပြောလိုက်တာ။ ကျွန်မ ရှင့်ကို မသင်္ကာနေတာကြာပြီ။ မနေ့က သံသေတ္တာဖွင့်ကြည့်တော့ လူခေါင်းခွံတစ်ခုကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ရရော၊ ကြောက်လည်း ကြောက် သင်လည်း မသင်္ကာတာနဲ့ ဆရာကျောက်ရွဲကို ပြသမေးမြန်းလိုက်ရော၊ ဆရာက ... ဒါ မိန်းမဦးခေါင်းခွံတဲ့ ၊ နဖူးက စာတန်းကိုဖတ်ပြီး ဒီမိန်းမ ဆင်နင်းလို့ သေခဲ့တာလို့ ပြောတယ်။ နောက်ပြီး ... ဒီ ... ဒီမိန်းမဟာ ရှင့်ရဲ့ မယားကြီး . . .ရည်းစားဦးတဲ့ ။ ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ... ရက်စက်ပါပေတော်”

“အဲဒီတော့ မင်းဘာလုပ်လိုက်လဲ”

“ဆရာက ပြောတယ်၊ ဒီဦးခေါင်းခွံကြောင့် ကျွန်မ တစ်နေ့ အသေဆိုးနဲ့ သေရလိမ့်မယ်။ နင် အချိန်မီ ရောက်လာတာ ကံသိပ်ကောင်းတယ်။ အိမ်ရောက်ရင် ဒီဦးခေါင်းခွံကို ကျောက်ဆုံထဲမှာ ထည့်ထောင်ခြေပြီး မီးရှို့ ရေမျှောလိုက်ဆိုလို့ ထောင်းထုမီးရှို့ပြီး သက်ငယ်ချောင်ချောင်းမှာ ပြာတွေ မျှောပစ်လိုက်ပြီ။ ဟင့် ... ဟင့် ... အီး ... ”

“ဟူး ... ဒီလိုကိုး ... ဒီလိုကိုး ... ”

“မရှင် ... ”

“မ ... ရှင် ... ”

“ဟင့် ... ဟင့်အီး ... ”

“တိတ်ပါ ... မိန်းမရာ၊ အဲဒါ မင်းရဲ့ ဆရာ လူလိမ်ပြောသလို ငါ့ရည်းစားရဲ့ ဦးခေါင်းခွံ၊ မယား ကြီးရဲ့ ဦးခေါင်းခွံလည်း မဟုတ်ပါဘူး ... မိန်းမရာ။ အဖြစ်က ဒီလိုပါကွာ ... ”

သည့်နောက် ကျွန်ုပ်က သချိုင်းကုန်းဂူပေါ်မှ ထူးဆန်းသော စာတန်းရေးထားသည့် ဦးခေါင်းခွံ ကို တွေ့၍ ပယောဂပညာလည်း လေ့လာသူတေသနပြုနေသည် မို့ နောက်ပိုင်း ဘာကောင်းကျိုးဆိုးကျိုး ဖြစ်လာနိုင်သလဲ သိချင်၍ အိမ်သို့ယူ လာပြီး မင်း မသိအောင် လေ့လာနေတာဖြစ်ကြောင်း ပြောသည့်တိုင် မိန်းမက သိပ်မယုံ ချင်သေး။

ကျွန်ုပ်ကို အမျိုးမျိုး ကျိန်တွယ်ခိုင်း၏။ သစ္စာရေ တိုက်သေး၏။ နောက်ဆုံး အဓိကသက်သေ ပြရန် (၇) ရက်မြောက်သောနေ့သို့ရောက်သော် လူထူးဆန်းဘတိုက်ပုံ ဦးရာကျော် စောင့်နေမည့် ကုလားဝဲသချိုင်းသို့ သူမကို ပါ ခေါ်လာခဲ့လိုက်သည် ။

“ဪ ... ငါ့လူ တကယ်ရောက်လာတာကိုး။ အံ့မယ်...အဖော်တွေ၊ ဘာတွေနဲ့ ပါလား။ ဘာလဲ ဟေ့ ... ဆင်နင်းလို့ သေတဲ့ မိန်းမ အသက်ပြန်ရှင်လာတာလား။ ဟား... ဟား... ဟား... ဟား...”

အရူးလိုလို အဘိုးကြီးဘတိုက်ပုံ ဦးရာကျော်က သားသားနားနား လှပပမရှိတဲ့ ကျွန်ုပ်မိန်းမ ကို ကြည့် ၍ ထုံးစံအတိုင်း အရွန်းဖောက်လိုက်၏။

မရှင်ကား ဂူများ ၊ မြေပုံများ ၊ ခွေးအူသံများ ၊ ညောင်ရွက်လေတိုးသံများ နှင့်အတူ ရွံစရာကောင်း လှသည့် အရူးလိုလို၊ စဏ္ဍာလလိုလို လူကြီးကို မြင်လိုက်ရသောအခါ လန့်ပြီး တုန်နေ၏။

“ဘယ့်နှယ် ... အဖြေသိရပီမို့လား ... မောင်ကျော်စွာ”

“အဲဒီကိစ္စ ရှင်းပြချင်လို့ မိန်းမပါ ခေါ်လာခဲ့ရတာ ... အဘရေ”

“ဪ ... ဒါက မင်းမိန်းမလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းနဲ့ တခြားစီပဲ။ သူက တယ်ချောပဲ ... အဟတ်”

“အဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ . . .ချောတာကိုမှ ရွေးယူထားတာကိုး ... အဘရေ”

“အိမ် ... ကောင်းတယ် . . .ကောင်းတယ်။ ကဲ ... ပြောပါဦး ဆင်နင်း
လို့ သေပြီးနောက် အဲဒီဦး ခေါင်း ခွဲက ဘာများ မင်းကို အကျိုးပြုခဲ့သ
တုံး။ ထူးခြားမှုပြခဲ့သတုံး”

သည့်နောက် ကျွန်ုပ်က အိမ်မှာ ဆင်နင်းလို့ သေတဲ့ မိန်းမရဲ့
ဦးခေါင်းခွဲကို ဝှက်၍ နေ့စဉ် စောင့်ကြည့် လေ့လာနေပုံမှ သည် ဇနီးသ
ည် တွေ့သွားပြီး ကျွန်ုပ်ရဲ့ ပြိုင်ဘက် ပယောဂဆ ရာဦးကျောက်ရွဲထံ ဇ
နီးသည် က ဦးခေါင်းခွဲယူသွားပြီး မေးမြန်းရာမှ နောက်ဆက်တွဲ
ဦးကျောက်ရွဲ ချွန်လိုက်၍ အနှစ်နှစ်ဆယ်ပေါင်းသင်း လာသည့် မယားနှ
င့်စကားများ နောင်ဂျိန်ချရပုံများကို ပြောပြ လိုက်သောအခါ
ဘတိုက်ပုံကြီးက တဟားဟား အော်၍ ရယ်တော့သည် ။

“မင်း ... သိပြီလား . . .သိပြီလား ... ဟား ... ဟား . . .ဟား ... ဟား ...
”

“ဘာ ... ဘာကိုလဲ ... အဘရဲ့ ”

“ဆင်နင်းလို့ သေပြီးတဲ့ မိန်းမဦးခေါင်းခွဲရဲ့ နောက်ဆက်တွဲ ကောင်း
ကျိုးလေကွာ”

“အဲ ... အဲ . . .ဪ ... ဒါ ... ဒါလား ခင်ဗျ”

“မင်းကို အစကတည်းက ငါပြောသားပဲ။ ကောင်းကျိုးဆိုးကျိုးသိချင်ရင် ယူရဲယူသွားလို့ ပြောသား။ အိမ်မှာ မထားအပ်တဲ့ ၊ ပြီးတော့ ဆင်နင်းလို့ သေတဲ့ အစိမ်းသေမသာမိန်းမရဲ့ ဦးခေါင်းကို အိမ်မှာ ယူထားတော့ ဟော ... အခု လက်တွေ့ အမှောင့်ပယောဂ အနှောင့်အယှက်က ဝင်ခဲ့ပြီ။ ကံကောင်း လို့ လင်မယား မကွဲတာ ပေါ့ကွာ။ ကိုင်း ... ကိုင်း ... မင်းတို့ ဇနီးမောင်နှံ နားလည်ကြတော့။

ဒီမှာ ... လူလေး၊ မင်းလည်း ဗိန္ဒောဆေးဆရာပဲ။ ကိုင်းပါ ... လူလေးရာ၊ မကြံကောင်း မစည်ရာ တွေကို လျှောက်မစမ်းပါနဲ့ ၊ မလုပ်ပါနဲ့ ၊ ဒီမှာ ကွယ့် ... သေသူရဲ့ ပစ္စည်းဟာ သင်္ချိုင်းသုသာန်တစ်ပြင်မှာ ပဲ ရှိနေသင့်တယ်။ ရတနာသုံးပါးနဲ့ နတ်ကောင်းနတ်မြတ်များ ရှိတဲ့ လူနေအိမ်မှာ လုံးဝမရှိရမထားရဘူး။ အဲဒါ တစ်သက်လုံးမှတ်။ မရှိသင့် မထားသင့်တာကို အိမ်မှာ ထားရင် သေပြီးသူက ခုလို ပယောဂ ဒုက္ခများ ပေးမှာ ဧကန်မလွဲပဲ ... ငါ့သားရေ။ အခု မင်းကိုယ်တွေ့ပဲ ... လူကလေးရ”

မောင်ညိုမှ ဝိုင်း(သန်လျင်)

ဝန်ခံချက်။ ။ ဓမ္မပါလကျောင်းမှ ဦးဇင်းတင်ရွှေပြောပြသည့် ဗေဒင်ကျမ်းတစ်ခုမှ ရှေးဟောင်းပုံပြင် ဥပမာလေးကို အကျယ်ချဲ့၍ ပြန်လည်ခံစား ဇာတ်ဆင်ဖြည့်စွက် ရေးဖွဲ့ပါသည် ။ ဆရာသမားအားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ရှိပါသည် ။